

La broisha

Que hè hasti, jauna, esdentada,
lo nas croishit e l'uelh com huec
que'n va e tau un eslambrec
qu'enlusèrna la soa espiada.

Que'n va mes qu'ei un arrossec
las mans crotzadas sus l'esquia
peus camins de negror on s'anega lo dia
lo cap troçat en un perrec.

potiquejant que'n va, tremolant deu menton
quan lo cloquèr flaunhèc a plasers da l'angèlus
quan, deu casso traucat e l'ahupa lo guèhus
la sorcièra parteish au pèis de l'auviscon.

Lo cervèth que'u borreish, en cada lòc on passa
que lança maishants sòrts, lo son còth s'estirassa,
alavetz los ensorcierats
los maudits entarrabanats
non pòden mei dromir au lheit on la puç chaca
e qu'escotan bramar la vaca
e gemir l'aiga deu varat
mentre acerà sus la heuguèra
au sabat sauta la sorcièra.
Après que trucarà la bugada damnada
mes se lo boèr busòc enten lo lavader
a hutas partirà punchant dab l'agulhada
lo cuer mulhat e lis de de la soa vacada :
lo gat e la griaulha
lo canhòt e l'aulha
qui segot de paur l'esquiron
lo guitòt qui piula
dens lo vent qui shiula
e de cap a Lescar lo tuteth d'un claron
tot que's va carar
per'mor qu'acerà
retreneish un crit, un terrible calhavari,
l'arrut deu Cohet, lo horvari
deu sabat
descadenat !

Mes la lua d'argent com ua bona hada
suu tucòu espaurit que pausas lo somelh
e la nueit tot d'un còp qu'ei arreviscolada
d'aver tà's prosejar las sobras deu sorelh;

R. Lapassada 1943